

vedliňovací žádost tehdy, promeškala-li strana lhůtu k opravnému prostředku pro neodvratnou překážku. Paragrafem 181 zák. čl. XIX. z r. 1907 zmocněn byl ministr obchodu, aby v dohodě s ministrem vnitra a spravedlnosti upravil podrobněji pro obor práva nemocenského a úrazového pojištění řízení před příslušnými úřady a orgány a to zejména i pokud jde o řízení restituční pro zmeškanou lhůtu. K úpravě té došlo nařízením ministerstva obchodu ze 4. 7. 1908, č. 49.157, stanovícím v § 235, že restituce pro zmeškanou lhůtu odvolací má místo, osvědčí-li strana, že k zmeškání došlo bez její viny. Když i z porovnání těchto předpisů je patrné, že ve věcech nemocenského a úrazového pojištění podmínky, stanovené zák. článkem XX./1901 byly do jisté míry zmírněny, nepřipouštějí nicméně předpisy ty pochybnosti o tom, že ani v tomto řízení nebylo upuštěno od principu závaznosti propadných lhůt — z ohledu na právní bezpečnost nutné — a že nebylo ani v tomto řízení ponecháno straně na vůli, zda toho kterého opravného prostředku použije ve lhůtě zákonem k tomu cíli všeobecně stanovené, či později, čímž ovšem ona propadná lhůta stala by se ilusorní, nýbrž že překročení lhůty té uznáno přípustným výhradně tehdy, nastala-li podmínka výslovně stanovená, že totiž lze důvodně míti za to, že k promeškání lhůty došlo bez zavinění strany, zejména i bez jejího zanedbání péče a opatrnosti při řádném obchodníku právem předpokládané, tudíž pro překážku, na jejíž dostavení se neměla strana vlivu ani svým činěním ani opomenutím a které za pravidelného běhu věci nemusila ani předpokládati (nález Nejv. spr. soudu z 2. X. 1925, č. 13.033/35).

Různé.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu nemůže se stěžovatel dovolávat na zcela jiné skutkové okolnosti, než o které se opíral ve svém odvolání.

Předpis § 5 zákona o nejvyšším správním soudě brání tomuto, aby učinil předmětem svého rozhodování stížnost, kterou stěžovatel založil na zcela jiných skutkových okolnostech, než o které se opíral ve svém odvolání, takže žalovaný úřad neměl ani příležitosti, aby se jimi zabýval.

Z téhož důvodu nemůže nejvyšší správní soud přihlížeti k námitce nezákonnosti, ježto nezákonnost může spočívat na nesprávné subsumpci skutkových okolností pod předpis pozitivního práva a subsumpcí takovou musil se předem zabývat úřad; v daném případě tomu tak nebylo a bylo stížnost proto zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Výtah z rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 1925, č. j. 17.441/25.)

Z ustanovení odst. 1., § 6 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n., nemůže strana vyvozovati subjektivní nárok na povolení práce přes čas, ani jsou-li dány předpoklady tam vytčené.

V § 1 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 Sb. z. a n., vymezil zákonodárce zásadně a způsobem kategorickým, že v podnicích živnostenskému řádu podrobených nebo po živnostensku provozovaných nesmí skutečná pracovní doba zaměstnanců trvati zásadně déle než 8 hodin ve 24 hodinách nebo nejvýše 48 hodin týdně.

Z této zásady připustil zákonodárce v § 6 výjimku, podle které se může povolit podnikům, byl-li pravidelný provoz přerušen živelnými událostmi